

ромънските власти, правили му обиски и стоял три месеци въ затвора. След това той купил и изпратил през Зимнич за България 20 сандъка съ револвери. Въ 1871 год. Спиро Константиновъ, съ купени отъ него 6 сандъка револвери, самъ отишелъ въ Свищовъ, но тамъ билъ заловенъ и затворенъ. Следъ 5 месеци, обаче, той можалъ да избѣга и се върналъ пакъ въ Ромъния. И всичкото си състояние Спиро Константиновъ го пожертвувалъ по народни работи. Въ България се върналъ въ 1885 г., а въ 1889 г. Народното събрание му отпуснало 50 лв. месечна пенсия. И умрѣлъ той въ мизерия.

Други двама дейци отъ с. Арбанаси по народното възстаническо дѣло сж: Тома Кърджиевъ, застрелянъ после въ бунта въ Русе, и Иларионъ Ив. Драгостиновъ. Последния помня много добре, бѣше нашъ съседъ. Той бѣше строенъ и много симпатиченъ. Иларионъ Драгостиновъ, роденъ въ 1853 г., свършилъ търговско училище въ 1868 г., бѣ чиновникъ по желѣзопътната компания въ Русе, телеграфистъ. Знаялъ отлично нѣколко езика. Той съ своя съселянинъ Тома Кърджиевъ организирали четата въ Червена-вода. Посветенъ въ готвящото се възстание, той отъ Търново, заедно съ Обретеновъ, презъ м. февруарий 1876 г. заминалъ за Сливенъ, за гдето е билъ опредѣленъ за организаторъ въ този районъ. Иларионъ Драгостиновъ, като пристигналъ тамъ, останалъ много разочарованъ, като видѣлъ, че въ свиканото събрание сж се отзовали само нѣколцина, когато събранията въ Търново, Горна-Орѣховица и Мусина сж били многолюдни. За 25 априлъ 1876 г. бѣ опредѣлено да стане събрание въ Горна-Орѣховица, на което трѣбвало да присѣтствува и Иларионъ Драгостиновъ, като организаторъ. Но следъ убийството на 23 априлъ на сливенския бюлюкъ-башия положението се влошило и Иларионъ Драгостиновъ, вѣренъ на дългътъ си, останалъ на постътъ си и писалъ на Стефанъ Стамболовъ, че не ще може да участвува въ събранието, понеже работитъ въ района му се усложнявали и той не може да го остави на произвола. И наистина скоро се наложи, щото възстаническитъ действия да се започнатъ тамъ преждевременно. На 10 май 1876 г. Иларионъ Драгостиновъ съ другаритъ си възстаници се опжилъ къмъ Твърдишкия Балканъ, но турцитъ вече били по петитъ на възстаналата чета. Тамъ при Вратникъ четата бѣ посрѣщната отъ четата на Османъ бюлюкъ-баши и при схватката Иларионъ Драгостиновъ бѣ убитъ. Турцитъ отрѣзали главата му, забили я на една върлина и я отнесли бѣ като скъпъ трофей въ Търново.

Но има и други. Въ така нареченото възстание на капитанъ хаджи Ставри въ 1862 г., между седемдесетѣхъ момци отъ неговата възстаническа чета, които на 15 юний 1862 г. сж били въ манастиря св. Петъръ и Павелъ, влизалъ и арбанасчанинътъ Панайотъ Балкката, заедно съ най-големия ми братъ Анастасъ Ив. Сакеларовъ Папазоолу. Този ми братъ бѣ връстникъ и другаръ на д-ръ Статъ Антоновъ отъ Търново. Отъ манастиря тази чета пристигнала на 18 юний въ Капиновския манастиръ, кждето, снабдено съ хлѣбъ и други провизии, безъ да се бави, потеглила за Балкана между Тръвна и Габрово. Възстанието бѣ открито отъ турцитъ и водачитъ на габровскитъ възстаници били арестувани. Капитанъ хаджи Ставри схваналъ безизходното положение и безъ да дочака стѣлкновение съ турскитъ потери, безъ да предупреди и четата си, избѣгалъ заедно съ своя знаменосецъ. Следъ избѣгването на войводата, четата се разпрѣсва. Започва се тогава преследване противъ възстаницитъ и около 30—40 момчета били заловени заедно съ игумена на Петро-Павловския манастиръ хаджи Теодосия и изпратени били за сждане въ Цариградъ. Всички били заточени въ Диаръ-бекиръ и почти